

Column

Het onbegaanbare pad

Het is half februari. Vorig weekend was het ineens lente in Nederland. Dit weekend vriest het, maar het is zonnig en kraakhelder weer. Ik fiets naar de Oostvaardersplassen, het grote natuurgebied net buiten mijn woonplaats Almere. Het gebied is per ongeluk ontstaan, op de plek waar een industrieterrein gepland was. Iedereen was druk bezig om andere plekken in de nieuwe polder in te richten en niemand lette op het stuk braakliggende land tussen Almere en Lelystad. En ineens, zomaar, waren daar de meest beroemde *wetlands* van Europa. Fascinerend! Hetzelfde geldt voor een ander natuurgebied waar ik graag kom: het donkergroene, bemoste Wilgenbos. Spontaan gegroeid uit de wilgentakken die gebruikt zijn voor de dijken.

Ongepland, onverwacht, daar gebeurt het: schoonheid.

Ik ben niet de enige hier, op deze mooie zondagmiddag. Ik houd ervan alleen te wandelen, en dan bedoel ik ook *alleen*. Daar heb ik een manier voor gevonden. Goede wandelschoenen aantrekken, en dan het meest onbegaanbare, modderigste pad nemen. Zo'n pad dat niet eens een echt pad is, en dat al snel verzandt in een onoverzichtelijke woestijn. Rust verzekerd! Zelfs op hoogtijdagen in Lage Vuursche. Iedereen wandelt in de buurt van de parkeerplaats en blijft dicht bij het pannenkoekenrestaurant. We houden het graag een beetje comfortabel. Geldt dat niet ook voor ons spirituele pad? Dat we willen dat het gezellig en leuk is? Toch begint het pad eigenlijk pas écht als we terechtkomen in een onoverzichtelijke woestijn en niet meer weten waar we zullen uitkomen.

Hier, bij de Oostvaardersplassen, zijn weinig wandelpaden en het valt niet mee een rustige plek te vinden. Het grootste deel van het kwetsbare natuurgebied is ontoegankelijk en je kunt er alleen vanaf de buitenkant inkijken. Maar dat is al zeer de moeite waard. Ik kom bij het uitkijkpunt, waar zoals gewoonlijk vogelaars met grote kijkers staan opgesteld. Ik zoek mijn plekje en kijk uit over het weidse land. Ik kom hier vaker, maar nooit heb ik zo ver kunnen kijken als vandaag, op deze ongelooflijk heldere dag. Ik zie de watervogels, en ganzen die overvliegen. De kudden met grote grazers en in de verte wilde pony's. Het is altijd heel bijzonder dit te zien. Op een of andere manier lijken alle bewegingen vertraagd. De grazers bewegen in *slow motion*, de pony's lijken bijna stil te staan. De watervogels drijven roerloos op het water. Alles is precies zoals het moet zijn en heel vredig. Ik geniet. Dan wordt mijn aandacht getrokken door een zacht gekraak. Vlak voor mij baant een zwaan moeizaam zijn weg door de dunne laag ijs die op het water ligt. Een tweede zwaan zwemt soepel achter hem aan. Een zwaan die als ijsbreker dient voor een andere zwaan! Wat een prachtig beeld. Ik zie stilte, maar om mij heen is het allesbehalve stil. Een groepje mensen met grote kijkers staat al een tijd op luide toon met elkaar te praten. Ik besluit verder te gaan, een plek te zoeken waar het rustiger is. Wanneer ik, nog vervuld van de schoonheid, langs het groepje loop, zegt één van hen tegen mij met een teleurgestelde zucht: "Jammer hé, weer helemaal niets te zien vandaag!" Ik ben zo verbaasd over zijn opmerking dat ik niet eens in staat ben te reageren. *Niets te zien??*

Ik ga maar snel verder. Het is goed om het onbegaanbare pad te nemen. Vieze schoenen te krijgen. Het ijs te breken. De weg is vastgelegd en we gaan nooit alleen. We zullen liefde zien.

Margot Krikhaar